

[Mimi Stilling Jakobsen]

Vi havde i 1981 en aftale om, at der skulle spares 8 mia kr., og det blev der også, næsten da i hvert fald. Det følte vi godt vi kunne stå ved. Det var ikke det optimale, det kunne nok have været bedre – det har vi jo også fået alle de øretæver for, som vi kunne stå i kø til – men det var i hvert fald et forsøg, det var i hvert fald noget, der gik i den rigtige retning, og det var i hvert fald en begyndelse.

Så indgik vi et forlig for 1982, hvori man talte om, at man skulle fortsætte disse bestræbelser. Der var ganske vist ikke sat tal på, men tonen var i hvert fald klar mellem forligspartierne, det tror jeg alle fire partier kan stå ved i dag: hvor det overhovedet var muligt, skulle man forsøge at fortsætte den linje med et ordentligt resultat.

Men det er jo det, vi ikke ved noget om nu, og det er også derfor, centrum-demokraterne nu må føle sig på noget mere, jeg vil ikke sige gyngende grund, men noget mere usikre over for, hvad man skal stille op med et lovforslag som det, der foreligger i dag, for vi har jo ikke mere medindflydelse på besparelserne, vi har ikke mere fingeren på pulsen, vi kan ikke kræve, og vi kan ikke gøre ved, og derfor må man forstå, at vi ikke længere kan tage det medansvar, som vi har kunnet tage og har taget indtil nu.

Denne erklæring om de fortsatte besparelser efterlyser jeg også en reaktion fra regeringen på. Vil man leve op til det? Hvor langt vil man gå? Finansministeren ved jo både fra de tidligere forhandlinger og fra udtalelser, som vi er kommet med både under valgkampen og senere, at centrum-demokraterne ikke forestiller sig statslige besparelser på 15–20 mia kr.; det anser vi ikke for sandsynligt, vi anser det ikke for muligt, og vi anser det for at have så negative virkninger, at vi ikke vil medvirke til det. Det er en anden størrelsesorden, men det er dog et antal milliarder kroner; om det så skal være 3, 4 eller 5, vil vi ikke lægge os fast på, det vil vores ændringsforslag til finansloven vise om nogen tid. Men et eller andet må vi dog starte med at lægge oven i det, der tidligere er fundet.

Derfor må vi altså i dag sige, at det er et meget dårligt tidspunkt for os at tage stilling til dette lovforslag på, og vi må lade vores stilling afhænge af, hvordan regeringen i øvrigt stiller sig til det finanslovsforslag, som

man nu har fremsat, og som finansudvalget i morgen skal starte med at arbejde på.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Det radikale venstre kan give tilslutning til dette lovforslag i dag, som vi kunne det før jul, og jeg må på baggrund af de sidst faldne bemærkninger fra fru Mimi Stilling Jakobsen sige, at jeg i sammenhængen faktisk efterlyser, hvad det er for ændrede forudsætninger, man skønner der har indfundet sig, således at man i dag må være forbeholden over for dette lovforslag.

Hvis det, man tænker på, er den just overståede valgkamp og de planer, som jeg har forstået i hvert fald ét af partierne i firkløversamarbejdet delvis har erkendt er blevet underkendt ved folketingsvalget, så er jeg endnu mere uforstående over for, hvad det er for en ændret situation, der foreligger, således at man ikke mener i dag at kunne tage stilling til det lovforslag, som vi faktisk var færdige med at behandle før jul.

Det er klart, der er en sammenhæng til finanspolitikken og den finanslov, der skal gennemføres; jeg mærkede mig, at fru Mimi Stilling Jakobsen nævnte mulige nye besparelser, og jeg mærkede mig tallene 3, måske 4, måske 5 mia kr., ikke noget med 14 mia kr. Jeg må måske så, som jeg gjorde det ved det forrige lovforslag, som var det første egentlige lovforslag, vi behandlede i det nye folketing, konstatere her ved behandlingen af det andet lovforslag, at også her markerer der sig en klar forskel i opfattelsen mellem de partier, som har yndet at fremstille sig som et alternativ.

Et kuriosum var det oven i købet denne gang, at hr. Glensgård, som jo var et absolut nødvendigt fundament for dette mulige alternativ, udtrykte sig med meget stor klarhed i retning af, at han ligefrem følte det personligt ubehageligt at sidde i stue sammen med mennesker, som var nødt til at hente statslån ind i det omfang, der her blev nævnt.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi allerede her ved folketingssamlingens start får gjort det klart, at det, man har kritiseret det radikale venstre for ikke at ville støtte, nemlig en firkløverregering, aldrig ville have haft mulighed for overhovedet at eksistere, for den er uenig om noget så fundamentalt som disse to lovforslag.